

ΣΟΦΑΔΕΣ (Θεσσαλίας) Ι Αύγουστου 1895.

Άγαπητέ μου Σκόκε,

Τόσαις φοραὶς ἔως τώρα μοῦ ἔγραψες καὶ μοῦ ἡγήτησες νὰ σου στείλω μιὰ σελίδα, δύο στίχους, ἵνα τίποτε γιὰ τὸ ἡμερολόγιό σου, κ' ἐγὼ πάντοτε σοῦ ἔστελνα τὸ τελευταῖο ὡς προχειρότερο· δχι, πῶς τὸ ἥθελα! μὴ τὸ πιστέψῃς αὐτὸ ποτέ. Πάντοτε ἥθελα κάτι νὰ γράψω γιὰ τὸ ἀγαπημένο μου καὶ λαμπρὸ Ήμερολόγιό σου ἀλλὰ πάντα μοῦ ἔλειπε τὸ κέφι σὰν τὸ ἀποφάσιζα· ἔχω τόσαις ἐντυπώσεις μαζωμέναις ἐδῶ στὴν καινούργια καὶ ἀσυμβίβαστη μὲ τὸν χαρακτῆρά μου ζωὴ ποῦ κάνω, ποῦ ἀν καθήσω καμμιὰ φορὰ κι' ἀρχινήσω νὰ τὴς ἀραδιάζω στὸ χαρτὶ θὰ στείλω στὸν διάβολο καὶ θερμόμετρα καὶ παθολογίας καὶ κλύσματα καὶ θὰ πιάσω πάλι τὴν παλγά μου τέχνη... κόσκινο· αὐτὴ ἡ τρομάρα μὲ κρατάει καὶ μακάρι νὰ μὲ κρατάῃ ἔως τὸ τέλος.

Θὰ μοῦ πῆγις πῶς σήμερα τ' ἀποφάσισα καὶ κάθησα καὶ σοῦ γραψα αὐτὸ ποῦ σοῦ στέλω· εἰν' ἐντύπωσι σημειεινή, ἀληθεστάτη καὶ δὲν βάστηξα· συγκίνησι τέτοια λίγαις φοραὶς αἰσθάνθηκα στὸν βίο μου· κάθησα καὶ τὴν ἔγραψα καθὼς τὴν αἰσθάνθηκα, στὴν στιγμὴ ποῦ γύρισα στὸ σπῆτι, κατακομμένος ἀπ' τὸν δρόμο κι' ἀπὸ τὴν συγκίνησι, καὶ σοῦ τὴν στέλνω ἀκτένιστη κι' ἀπεριποίητη, γιατὶ τὴν ἔγραψα ύπὸ τὸ κράτος τῆς συγκίνησεως, καθὼς λένε οἱ λογιώτατοι.

Δὲν εἶνε σωστὴ ἔξουμολόγησι αὐτὴ, πνευματικέ μου;

Σὲ φιλῶ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ ιατρὸς

ΟΙ ΧΑΡΟΚΥΝΗΓΟΙ
ΕΙΚΩΝ

Κάμα φοβερὸ καὶ κουρνιαχτὸς ἀπαίσιος σκεπάζουν πέρα ως πέρα τὸν ἀπέραντο κάμπο· ἡ μαύρη γῆ τρεῖς μῆνες τώρα διψασμένη καὶ κατάξερη, βράζει ναὶ, βράζει ἀπὸ τὸ λιοπύρι τὸ φαρμακερὸ κι' ὁ ἄγριος λίθας μὴ βρίσκοντας μπροστά του δενδρὰ νὰ ξερριζώσῃ σηκώνει τὸν κατάθερμο κουρνιαχτὸ ψηλὰ σὲ σύγνεφα βαρειὰ καὶ καταμέλανα.

Άλωνάρης μῆνας εἶνε καὶ καταμεσήμερο· ψυχὴ δὲ φαί-

νεται στὸν ἀπέραντον κάμπο καιὶ ζωντανὸ δὲν ἀνασαίνει· ποῦ καιὶ ποῦ μακρυὰ στὰ τσαρδάκια θὲ νὰ δῆς τὰ πρόβατα μαχ-
ζωγμένα στὸν ἵσκιο ἀπὸ κάτου καιὶ τὰ σκυλιὰ σιμά τους,
ξαπλωμένα καιὶ ἄφωνα σὰν ποτισμένα ἀφιόνι· λύκοι νὰ πέσουν
στὸ κοπάδι· αὐτὰ δὲ θὰ σεισθοῦν ἀπὸ τὸν τόπο τους.

Ψυχὴ δὲ φαίνεται στὸν ἀπέραντο κάμπο καιὶ ζωντανὸ δὲν
ἀνασαίνει.

Ἐάφνω, μακρυὰ κατὰ τὸν νότο πέρα, ξανοίγει ἔνα σύγνεφο
καιὶ βγαίνουν ἀπὸ μέσα δύο καβαλάρηδες ποῦ τρέχουν σᾶν
δαιμονισμένοι. Ἀπὸ σύγνεφο βγαίνουν καιὶ σύγνεφο σηκώνουν
μπροστὰ στὸ διάβα τους καιὶ κρύβουνται. Κολλημένοι πάνω
στὰ ψαριά τους τ' ἄλογα τρέχουν, τρέχουν μ' ὅσην δύναμιν
ἔχουν στὰ στήθεια καιὶ στὰ πόδια τ' ἄλογα καιὶ φαίνονται ἀπὸ
μακρυὰ σὰν ἔνα πράμμα ἄνθρωποι καιὶ ἄλογα· φωτὶ πετοῦν
τὰ πέταλα κι' ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα τους τὰ ἄμοιρα· μ' αὐτοὶ
δὲν τὰ ψηφοῦν αὐτὰ μὰ σφίγγουνε τὸ χαλινάρι καιὶ δρόμο.

Τρέχουν, τρέχουν, πετοῦν, χάνονται, μ' αὐτοὶ δὲν χορ-
ταίνουν· λέσ καιὶ ζητοῦν φτερὰ νᾶχουν τὰ ἄλογα καιὶ ὅλο ἔνα
δός του μὲ τὸν βούρδουλα· καιὶ τοῦ Μαζέππα τ' ἄλογο νὰ
εἶχαν δὲν ἐχόρταιναν.

Ἀπὸ σύγνεφο βγαίνουν καιὶ σύγνεφο σηκώνουν μπρὸς στὸ
διάβα τους καιὶ κρύβουνται.

Χωριάτης εἰν' ὁ ἔνας, κι' ὁ ἄλλος ἄνθρωπος τῆς Χώρας·
ὁ πρῶτος εἰν' πατέρας κι' ὁ ἄλλος εἰν' γιατρός· καιὶ τρέχουν
καιὶ οἱ δύο γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό· καιὶ τρέχουν καιὶ οἱ δύο γιὰ
νὰ προφτάσουνε τὴν λιγερὴ ἄχ, ποῦ χαροπαλεύει καιὶ τοὺς
καρτερεῖ· καιὶ καρτερεῖ τὸν πρῶτο νὰ τῆς πάη τὴν ἀγάπη
του, τὸν δεύτερο τῆς ἐπιστήμης τὴν βοήθεια· καιὶ καρτερεῖ
καιὶ τοὺς δύο τους τὴν στιγμὴν αὐτὴν γιὰ νὰ παλέψουν μὲ τὸ
Χάρο καιὶ νὰ τὴν γλυτώσουνε.

Καὶ τρέχουνε καιὶ τρέχουνε οἱ χαροκυνηγοί· ἀπὸ σύγνεφο
μέσα βγαίνουν καιὶ σύγνεφο σηκώνουν μπρὸς στὸ διάβα τους ὁ
πατέρας κι' ὁ γιατρός.

— Θὰ τὴν προφτάσουμε; ρωτάει ὁ πατέρας ξεψυχισμένος.

— Βάρει κ' ἔχει ὁ Θεός· ἀποκρίνετ' ὁ γιατρός.

Καὶ χτυπᾶνε μὲ μανία τ' ἄλογα.

Βουτηγμένοι μέσ' στὸν κουρνιαχτὸ καιὶ στὸν ἴδρωτα αὐτοὶ

καὶ τ' ἄλογά τους, ὅλα τ' ἀψηφοῦν· καὶ κάμπι καὶ κουρνιαχτὸν
καὶ λίβα καὶ κούρασι· μὲν ἴδεα ἔχουν στὸ μυαλό τους μέσα
καὶ ἡ ἴδεα αὐτὴ τοὺς δίνει θάρρος καὶ φτερά· νὰ προφτάσουνε
τὴν λιγερὴ καὶ νὰ τὴ σώσουνε.

Ἡ στοργὴ καὶ τὸ καθῆκον πάντα μπρὸς τοὺς σπρώχνει καὶ
τίποτ' ἄλλ' ἀπ' αὐτὸ δὲν βλέπουνε. Πότ' ὁ ἐνας προσπερ-
νάει πότ' ὁ ἄλλος. Φιλοτιμοῦνται ποιὸς τὸν ἄλλο νὰ προ-
σπεράσῃ καὶ πρῶτος νὰ φτάξῃ γιὰ τὸν πόλεμο· σωστὸς ἀ-
γῶνας εἴν' αὐτός· στοργὴ καὶ καθῆκον μὲ ἴδια δύναμις ἀγω-
νίζονται· ποιὸς θὰ νικήσῃ;

Ψυχὴ ἄλλη δὲ φαίνεται στὸν ἀπέραντο κάμπο καὶ ζων-
τανὸ ἄλλ' ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἀναστίνει.

Ἐάφνω μακριά, κατὰ τὸν βορειᾶ, πέρα, ξανοίγει ἑνα σύ-
γνεφο καὶ βγαίνει ἑνας ἄλλος καβαλάρης ποῦ τρέχει σᾶν
δαιμονισμένος καὶ φορεῖ μαῦρο μαντūλι στὸ κεφάλι του·
μαῦρο καὶ τὸ ἄλογό του εἶνε ἄχ! κατάμαυρο.

Τρέχουν αὐτοί, τρέχει κι ἀντός· σὲ λίγο συναντιώνται· ἡ καρ-
διὰ τοῦ πατέρα σᾶν τὸν εἶδε ράγισε· καὶ τοῦ γιατροῦ τὸ ἴδιο.

— Τέλειωσε! εἶπε ὁ καβελάρης.

— Κακότυχο παιδί μου! εἶπε ὁ πατέρας.

— "Αμοιρε πατέρα! εἶπε ὁ γιατρός.

— Άλλο λόγο δὲν εἶπανε· βουβάθηκαν.

Ο πατέρας τράβηξε κατὰ τὸ βορηᾶ, μὲ βῆμα σιγανὸ
τόρα καὶ περίλυπο, γιὰ νὰ πάη νὰ φίλησῃ τὸ παιδί του
τὸ στερνὸ φίλημα πάνου στοῦ χάρου τὸ κρέββατι, κι ὁ για-
τρὸς γύρισε πίσω καὶ τράβηξε κατὰ τὸν νότο, μὲ τὸ ἴδιο
βῆμα τὸ σιγανὸ καὶ τὸ περίλυπο, γιὰ νὰ πάη νὰ πολεμήσῃ
τὸν Χάρο σ' ἄλλους τόπους, ἵσως ἵσως τὴς περισσότεραις
φοραις κ' ἔκει ἀνώφελα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΙ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

Πᾶς νεόνυμφος ἐπτὰ ἡμέρας; Σουλτάνος, ἐπτὰ ἡμέρας Βεζύρης: καὶ
ἔπειτα δοῦλος διὰ παντὸς!

Οὐδεὶς εὐχρεστεῖται ἐξ ἀνθρώπων, εἰς τοὺς ὅποίους οὐδεὶς εὔαρεστεῖ.